

El pla estatal de rescat que rumia Zapatero

ENRIC HERNÁNDEZ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 28.09.08

Com un tsunami de proporcions bíbliques, la magnitud de la crisi financera als EUA i les seves repercussions internacionals ho arrasa tot. Per això, enmig del marasme ha passat gairebé desapercebut un fet insòlit: el suport de Zapatero al multimilionari pla estatal de rescat plantejat per Bush, tot i que, pocs dies enrere, havia culpant del crac financer el president nord-americà i les seves polítiques neocon. Es dirà que amb el sistema capitalista en risc de fallida no és el moment de passar comptes pendents amb l'enemic ianqui, però hi ha alguna cosa més: el president no pot posar gaires objeccions a una pràctica intervencionista que ell mateix pot acabar emulant a Espanya. Encara que, és clar, en molta menys mesura.

Perquè, mentre a Catalunya el Govern i CiU treuen i posen comes a la seva improbable proposta comuna de finançament autonòmic, el finançament amb majúscula, el que més inquieta l'Executiu i el món econòmic, és el de les empreses. La falta de liquiditat en tots els mercats, agreujada aquí per la punxada de la bombolla immobiliària, no deixa viure el teixit productiu espanyol i, si ningú hi posa remei, pot abocar al tancament centenars, potser milers de grans, mitjanes i petites empreses, amb el consegüent impacte en les llistes de l'atur.

Amb la nostra economia en pronòstic reservat, només hi ha dues receptes possibles: les cures pal·liatives ja prescrites --regals fiscals d'incerta eficàcia, manteniment de la despesa social, ajudes raquíiques al malparat sector de la construcció...-- o un tractament de xoc que

ataqui la infecció de soca-rel. Doncs bé, per fi sembla que el Govern, una vegada fracassats els tractaments homeopàtics, es disposa a brandar el bisturí.

A petició dels empresaris, l'Executiu ha obert un debat --discret, perquè els ministres concernits no acaben de posar-se d'acord-- sobre la conveniència que l'Estat intervingui en el mercat per injectar liquiditat a les companyies. L'opció més conservadora --o socialdemòcrata; les velles fronteres ideològiques s'han desdibuixat-- és que l'Institut de Crèdit Oficial (ICO) esgoti i amplii les seves línies de crèdit, buscant a l'estranger, amb l'aval de l'Estat, la liquiditat que el capital privat té vedat. Però un sector del Govern objecta que l'oferta s'ha de limitar per evitar la picaresca. L'altra opció, emetre bons del Tresor, també divideix l'Executiu; afloraria diner negre, sí, però una amnistia fiscal per a rics sembla impròpia de l'esquerra.

Quan Zapatero desfulli la margarida, aquest pla de rescat pot facilitar el desglaç pressupostari --encara que sigui via abstenció-- amb CiU, activa valedora del gir proteccionista que anhelan els en un altre temps patrons liberals. Amb majúscula o minúscula, sempre el finançament.